

POLSKIEJ RZECZYPOSPOLITEJ LUDOWEJ OPIS PATENTOWY

Nr 40236

Kl. 22 ~~h, 2~~

Mikołaj Niszczyński

Warszawa, Polska

22g, 3/30

Sposób otrzymywania pokostu emulsyjnego

Patent trwa od dnia 5 grudnia 1956 r.

Wynalazek dotyczy sposobu otrzymywania pokostu emulsyjnego z oleju lnianego lub innego oleju roślinnego lub zwierzęcego z dodatkiem żywic naturalnych lub sztucznych, nadającego się do gruntowania powierzchni drewnianych lub tynkowanych, jak również do sporządzania farb do malowania.

Dotychczas do tego celu stosowano tylko pokost lniany lub pokost z innych olejów schnących. Stosowane różne preparaty zastępcze, które są kombinacjami żywic z olejami i rozpuszczalnikami, schną w bardzo długim okresie czasu i dają błony mało odporne na starzenie.

W patencie Nr 38960 opisany jest sposób otrzymywania sztucznego pokostu z kalafonii, polegający na emulgowaniu wodą mieszaniny odpowiednio utwardzonej kalafonii i oleju schnącego. Dalsze badania wykazały, że pokost emulsyjny można wytwarzać nie tylko z kalafonii, ale i z różnych żywic naturalnych lub sztucznych oraz wszystkich olejów roślinnych i zwierzęcych zdolnych do łączenia się z tymi żywicami.

Otrzymywany sposobem według wynalazku pokost emulsyjny zawiera minimalną ilość mydeł, któ-

re nie tylko nie posiadają właściwości błonotwórczych, ale przeszkadzają w wysychaniu i zmniejszają znacznie wodoodporność wyschniętej błonki pokostu.

Według wynalazku pokost emulsyjny wytwarza się w ten sposób, że do oleju lnianego lub innego oleju roślinnego lub zwierzęcego dodaje się żywicy naturalnej lub sztucznej w ilości 10 — 50% w stosunku do oleju oraz sykatywy i ogrzewa całość do stopienia. Następnie podwyższa się temperaturę masy do 100 — 120°C i dodaje rozpuszczalnika lakierniczego w ilości 80 — 100% w stosunku do żywicy. Do tak przygotowanej mieszaniny dodaje się wśród energicznego mieszania wodę o temperaturze około 80°C z dodatkiem amoniaku, ługu sodowego lub potasowego w ilości 0,5 — 2% w stosunku do substancji błonotwórczej oraz kazeinę rozpuszczoną w amoniaku w ilości od 2 — 6% w stosunku do wody i kwas polanolinowy w ilości 0,2 — 0,6% w stosunku do substancji błonotwórczej. Do wody dodaje się również środków grzybobójczych, np. fenolu, sulfochloronaftalenu lub pięciochlorofenolanu w ilości 0,5 — 1% w stosunku do wody.

Otrzymany sposobem według wynalazku pokost emulsyjny z olejów schnących odpowiada jakościowo naturalnemu pokostowi z oleju lnianego, przy czym jest od niego znacznie tańszy i bardziej ekonomiczny w użyciu.

Skład pokostu emulsyjnego ilustruje następujący przykład:

Przykład.	Olej lniany	30	części	wagowych
	Sykatywa	3	"	"
	Baltol	10	"	"
	Benzyna lakowa	10	"	"
	Ług sodowy	0,4	"	"
	Kwasy polanolinowe	0,2	"	"
	Kazeina	1,3	"	"
	Fenol	0,1	"	"
	Woda	55	"	"

Zastrzeżenie patentowe

Sposób otrzymywania pokostu emulsyjnego, znamienny tym, że do oleju lnianego lub innego oleju roślinnego lub zwierzęcego dodaje się żywicy naturalnej lub sztucznej w ilości 10 — 50% w stosunku do oleju oraz sykatywy i ogrzewa całość do stopienia, po czym po doprowadzeniu temperatury masy do 100 — 120°C i dodaniu rozpuszczalnika dodaje się wśród energicznego mieszania wody o temperaturze około 80°C z dodatkiem amoniaku ługu sodowego lub potasowego kazeiny rozpuszczonej w amoniaku kwasu polanolinowego oraz w niewielkiej ilości środków grzybobójczych, rozpuszczonych w wodzie.

Mikołaj Niszczyński